Se dedică:
Acelora ce se implică.

Felix SIMA

AMINTIRI
DIN
CASA ARSÃ

Editura RAMURI Craiova
2005
Redactor: ***Florea MIU***

Tehnoredactor: ***Dan SÎRBU***
Corectura: ***Carmen Maria SIMA***

Coperta 1: ***„Maica Domnului Ocrotitoarea”, Biserica Măgura – Mihăeşti, jud. Vâlcea***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SIMA, FELIX
Amintiri din Casa Arsă / Felix Sima – Craiova: Ramuri, 2005.

51 p.; cm. 19 X 12
C.Z.U. 821.135.1-1

I.S.B.N. 973-7936-16-17

AMINTIRI DIN CASA ARSĂ

Cu melci dormind la soare,
Pe degete de floare,
Cu stâlpii din fântână
Cu apa vie-n mână,
Cu mâna preacurată
De credincioasă fată,
Cu greierii din creieri
Pe care nu-i cutreieri,
Să ne-ntâlnim în vară,
La țară-n care țară,
Când clopotele zboară
Şi fierb în ele sorții
Curaților din morții
Care trăiau odată
Muşcând din viața toată
Cămaşa înflorată,
Pe ierburi întinată,
În lacrimă spălată
De mamă-ndurerată,
Pe trepte vechi întinsă,
De soare necuprinsă:
Cămaşa Norilor,
Cămaşa Florilor,
Cămaşa Culorilor.

*

Frecarea mea de stele
- de unele din ele -
Frecarea mea de nor
- de ani, de pietre, dor -
Frecarea mea de drum,
De apă şi de fum

Produce noi scântei:
Bărbați robind femei,
Femei robind bărbați,
Rude curate, frați,
În urne așezați,
Perechi-împerecheați...
Să rupem acest drum:
Cenușă neagră, scrum,
Parfum lângă parfum...
Au fost cândva... acum.

*

Apa limpezită-n seară,
Dă-mi năvoadele afară!
Solz de pește mă-nfioară...
Coada lui mă tot doboară
De pe-o scară pe-altă scară...
Capul lui mă tot străpunge,
Ochiul lui mă poate unge,
Trupul lui mă înconjoară
Ca un foc în fapt de seară
Și tăcerea lui de pește
Mă tocește, mă topește...
Apă limpede și vie,
Scoate-mi peștele din ie!
Vino, Doamne, Tu, la mine,
Printre florile stamine
Care-ți poartă sorțile,
Viile și morțile,
Templele și porțile,
Rânduri șterse din Psaltire -
Să ne fii Bunăvestire.

*

Ne-au luat şi bronzul din statui,
Ne-au luat şi Cloştile cu Pui,
Ne-au luat şi bronzul de pe piele,
Ne-au luat scaieți, ne-au luat mărgele,
Ne-au luat şi oalele de lut
Dar nu ne-au luat ce-am început...
Şi ce briceagul meu ar vrea
Să ne mai dea... să ne mai ia?

*

S-au copt atâtea între noi,
S-au copt şi stelele-n noroi...
Pe drumul drept ducând la deal
Zărim copitele de cal
Şi urmele de roți cu şine -
Dar căruțaşul nu mai vine...
S-a dus la târgul toamnei reci,
Cu mere şi cu boabe seci
Şi cu cochiliile de melci
Pe care cine să le ia,
Dintr-o cochilie să bea...
Noi am rămas la Casa Arsă,
Sub roua de pe iarba grasă,
Pândind năluci şi zemuri dulci
În care poți să te şi culci...

*

Tâmplarul facă-ne sicriu
Din tot ce este mort şi viu,
Cizmarul facă-ne pingele
Cu care să urcăm pe schele,
Zidarul să zidească-n noi

Noi ziduri pentru oi şi boi,
Cu iesle şi cu stâlpi de piatră,
Cu loc de beci şi loc de vatră
Pe care să aprindem focul
Cu busuiocul şi norocul...
În care să trăim în ani,
Printre văcari, printre ciobani,
În muşuroaie de furnici,
Voinici ca brazii de voinici,
Strângând şi boabele din spice
Din care noi, făcând alice,
Să ne-apărăm de venetici...
Şi Casa Arsă de aici
Din care tot mai iese fum...
La margine de şanț şi drum,
Sub dealuri verzi, îmbătrânite,
Cu palmele de om hârşite
Prin buruieni, prin mărăcini,
Să ne aducem alți vecini
Mai buni, mai drepți, mai cumpătați,
Făcând istorii alți bărbați
La Casa Arsă de sub deal,
La cumpăna de val si mal,
Legând surorile de frați
Îngenunchiați, îmbrățişați
De sete cruntă şi de dor
Şi arşi în casa vieții lor.

*

Când am venit la Casa Arsă,
N-am găsit vatră şi nici masă...
Doar oalele de lut rămase
De la mâncărurile grase,
De la smântânurile groase

Şi măduva topită-n oase
Ne-aşteaptă-n garduri agățate
Şi pe sub râpe aruncate...
Şi stâlpii cei de lemn, ciopliți,
Pereții vechi, nevăruiți,
Au fost de focuri năruiți
Ca-ntr-un Bizanț necunoscut...
Oase de cal... Sub deal de lut...
Bătrânii, plânşi, nu s-au întors,
Nici firul vieții nu s-a tors
De mâna fină – feminină;
Ghioci de ouă de găină
Sunt scoase arse din coteț
Sub părul copt şi mălăieț
Şi rătăceşte un mistreț
Cu ochi de aur, pădureț,
După cartofi, printre scaieți,
Sub nucul vechi muşcă bureți.
Ciobani, cu traista lor bătrână,
Îşi plimbă bâtele pe mână
Şi capre roşii trec la vale
Şi calcă-n cioburi vechi de oale
Şi calcă-n străchini seculare...
Pământul – cine să-l mai are?...
Nu-l luăm cu totul pe picioare...
Îl mai plimbăm sub ploi de vară
Căzute-n iulie în țară...
Cu bici de foc, Sfântul Ilie
Ne mai trosneşte-n pălărie,
Ne mai trăsneşte în toiag
Din lemn de corn, toiag beteag
Şi capra vieții ne-o şi fură
Şi-i punem pielea-n saramură
Şi peste tot găsim pastramă

De soră - capră, capră - mamă...
Pe cer se-ntinde o maramă
De la o mamă către mamă
Şi nu e nimeni la fereastră,
Nici la a ta, nici la a noastră.
Cum s-a-ntâmplat – nu am aflat,
De parcă nu-i adevărat...

*

Un câine a rămas să cheme...
Pisica doarme între gheme,
Semnul de sus, din zodiac,
E-n dreptul unui Rege – Rac
Sculptat în stâlpi de lemn de porți
Şi pentru vii şi pentru morți
Pecetluind atâtea sorți...
Şi suflete întoarse-n rugă
Spre mieii cruzi ce vor să sugă
Din lapte cald uitat în țâță,
Din ugerele de tărâță
Pe care le aduce zarea
Spre umeri goi, greoi ca sarea
Pe care vor, apoi, să-o lingă
Şi către noapte să-o prelingă...
Tăcerea lânii lor domneşti...
Să-i iei în brațe, să-i iubeşti,
Ființe noi – nepământeşti,
Că mieii vii fiind – au fost
Anafure în zi de post...
În zi de sfinte rugăciuni
Se tot topeau peste cărbuni,
Ei fiind, din noi, şi cei mai buni
Copii sub crengile de-aluni...
Să-i iei în brațe, să-i iubeşti –
Ființe moi, nepământeşti!

*

Culcate-n flori, la rădăcină,
Sunt oase albe, de lumină,
Ce ne mai cuvântează seara
Pre când deschidem călimara
Să scriem despre toate-aceste
Înşiruite în poveste
Şi căror nu le dăm de cap.
De amintirea lor nu scap,
Nici de venirea lor de-a rândul
Când se cutremură pământul...
La mine tot ajungi cu gândul
Ce ți-l trimite pururi Sfântul,
Curatul Simon Piatră dură
Ce-i vin cuvintele pe gură
– Gură de aur: blând, brățară,
De dintr-o vară, dintr-o țară
Pierdută-n iarba seculară –
Sub clopot spânzurat de cer,
Sub timp etern şi efemer,
Când zboară viața printr-un horn
Şi suflă un sopran în corn,
În cornul lung, pe lăsătoare,
Când cresc mioare pe sub soare
Şi nu ai timp pentru Tezaur,
Nici Cloştile cu Pui de Aur
Nu le-ai adus întregi acasă -
Să strângă boabe de sub masă,
Să-nghită jar de pe-un vătrai,
Să zboare limpede prin Rai
Şi să revină-adeseori
Sub malul năpădit de flori,
Să stea cumințI între grădini,

Nu-n calea uliilor haini...
Şi Floarea - Soarelui, aprinsă-n
Gradina Raiului, cuprinsă,
La masa noastră să prânzească,
În aşa fel să ne-ncălzească
Precum o sobă pământească,
Precum o sobă părintească.

*

Desculți umblând prin bălți, prin glod,
Având cu noi bătrân rapsod
Ce-i vin cuvintele-n ureche
Şi melodia nepereche
Cântată pe o strană veche,
El dinapoi mânând la cai.
Pe coama verdelui de plai
Unde şezum, mai şi mâncai
Tu, îngere, cu noi plângând,
Lacrimi curate rumegând...
Hristos era cu noi în gând.
Pe frunza verde tremurând,
Noi ne-am mirat cu toți: Trăieşte!
Cu capul lui cu chip de peşte!
Venind adesea pe la noi
Cioban cu turmele de oi
Fiind, oricând, alăturat
Ca un vecin de peste sat,
Pe la hotare strecurat,
Voinic bărbat, înalt, curat,
Oprindu-se pe lângă porți
Şi întrebând pe vii – de morți...
Unde s-au dus şi când... şi cum,
În zile sau în nopți pe drum...
Pe-un unic drum de nepătruns

Ei au plecat... dar n-au ajuns...
Îi aşteptăm şi azi, aici,
Sub muşuroiul de furnici.
Or fi mai mari, or fi mai mici?
Cu păr vâlvoi sau păr - arici?
Or fi sătui, or fi flămânji?
Iepele lor or avea mânji
Sau sterpe s-au culcat în vară?

O țară stearpă - nu e țară.

*

În patu-n care am crescut,
În camera de var şi lut,
Eu nu aveam nicicând regrete;
Ştiam băieți şi surori – fete
Legându-şi la zăvelcă bete,
Legând nojițe la opincă...
Ei ştiau bine să împingă
La plug de fier cu două roți,
Pentru nepoți şi strănepoți,
Îndeplinind un ritual.
Curgea şi lapte prin caval,
Se învechea în caşcaval
Şi-l afumau pe pirostrii
Pentru bătrânii noştri vii
Care stăteau pe prispă-n soare,
Cu pălăria ca o floare,
Cu un amnar la cingătoare,
Pierduți în timpul cu noroc,
Gata oricând să-aprindă-un foc
Pentru bucatele de cină...
Aducând lemne din lumină
Cărate cu spinarea goală...
Să fiarbă zemurile-n oală

Şi mămăliga într-un tuci!
Cu lapte acru şi lăptuci,
Cu suflet dulce ne-au crescut...
Puțini din noi i-am cunoscut.

*

Țârâit de greieri într-o oală spartă...
Cine ştie – mâine – ce ne mai aşteaptă...
Cucuvele-n hornul de pe Casa Arsă
Ne-or cânta, ca vremea să ne fie-ntoarsă
Către ce avem în lume de făcut mai bine,
Totul să renască de dintre ruine!

*

S-a întors aseară călătorul bun
Lunecând pe-o coajă veche de săpun...
El nu are, încă, un arcuş al său
Când arcuşul, Doamne, rupt e dintr-un hău...
Brazii lin coboară de din altă țară,
Pietrele de moară strigă şi doboară
Sunete-nfundate într-un do bemol
Şi se-aprind în suflet grav, la demisol,
Unde putini goale ne aşteaptă-n cale,
S-ar rostogoli în cercurile sale
De le-aş fi-năuntru ca o umplutură...
Dar nu au capace pentru-a le fi gură...
Să le dăm la doage, să le dăm la cep...
Eu cu cine, altul, pot să mai încep
Floarea preacurată-a vinului de mai
Când erai în lume ca un prunc în Rai
Şi erai în lume ca un prunc sub stele,
Dragoste prea crudă strânsă în mărgele...
De ai fi în tonul cel cântat de noi,
Am lua de coarne plugul cu doi boi

Şi l-am duce-n iesle să mai pască iarbă...
Le-ar crăpa copita boilor cu salbă,
Le-am obloji rana-n flori de ochi de bou
Şi-am goli cavoul de acest ecou.

*

Vechea Casă Arsă din trifoi
E-un altar de suflet pentru noi
Unde ne-ndreptam de-atâtea ori
Să plantăm culori şi să culegem flori...
Rugi de mure cresc în calendar,
Iedera se urcă pe altar
Şi la-ncrucişarea coardelor de viță
Însemnat e locul nostru „La Troiță".
Plânge-n blana serii câte o oiță,
Lacrima-i curată-n rouă se preschimbă,
Roua preacurată cade-ne pre limbă
Când o gustă sfinții şi o guste cel
Care poartă-n sânu-i Albul Porumbel
Care zboară-n slavă printre nori haini
Şi se-ntoarce-n frunte-ncoronat cu spini...

Sufletul e, însă, 'ncoronat cu crini...

*

Las deoparte calul ce ne-a dus la Rai,
În livada-n care şi acuma stai
Pe un jilț de piatră, judecând lumeşti
Fapte săvârşite-n ghicitori băbeşti.
Pânza lumii-ntinsă este peste cer,
În năvod se prinde timpul efemer...
Câte o plevuşcă scapă din năvod,
Nici nu se observă la atât norod...
Las deoparte luntrea ce ne-a adus pe apă
Şi cobor la stâna unde se adapă

Oi şi căprioare dintr-un jgheab de lemn...
Vulturii, pe ceruri, mai descriu un semn...
Coborâm în ziua de Sfânta Maria
Când ciobanii nopții îşi primesc simbria...
Las deoparte drumu-nvecinat cu stele
Şi revin acasă. Vreau să frec podele...

Casa este arsă... Beciul a rămas...
Facem lung popas... Piatră fără glas...

*

Să mai stăm sub limbi de fum,
Sub priceasnele de-acum
Pe care să le citim...
De care să ne-amintim...

*

Arde cărămida-n drumul înfrățirii.
Unde arde nunta? Unde îmi ard mirii?
Unde arde viața înțelegătoare?
Unde este viața când cădem din floare?
Unde este viața ce-o aveam în moaşte?
Unde este chipul – nimeni nu cunoaşte.

*

Lemnul moare mâine, zidul nu rezistă,
Cărămida însăşi e exclusivistă...
Lemnul moare mâine, zidul nu rezistă,
Drumul nostru trece printr-o țară tristă
Şi se duce-n mine şi-n pădurea neagră,
Nimeni nu te leagă, să nu fii pribeagă,
Să nu fii bolnavă, să nu fii beteagă...
Tu... să speli ceaunul pentru mămăligă,
Ține de pisică şi să nu se frigă

Pe o plită-ncinsă unde a mai stat...
O icoană este pururi peste sat...
Sub stejarul verde, cu icoana nouă,
Ninge şi suspină, plânge când ne plouă
„Tânăra domniță“, îmbrăcată-n rouă,
Cu cămaşa verde când văpseşte ouă.

*

A plecat pe râu de seară,
Peste pietre să se-ntreacă...
Tot mai fură apă chioară!
Tot mai merge Moară Seacă...

În ideea că mai toacă
Boabe vechi - vreau să vă spun:
Moara Seacă-i măritată
Cu Morarul ei nebun

Care mai fusese-o dată
Şi-ncă-o dată însurat
Cu o Tisă de la munte...
Şi-au venit la noi în sat...

L-au tăiat atunci la gater,
Despicat l-au făcut blană,
Coperiş şi duşumele
Pentru-o rudă-a lor vădană...

Asta este bârfa serii
Pe un şanț şi pe la porți...
Dimineața, când apare -
Să ştii bine să te porți...

*

Lângă tot oraşul revărsând gunoi,
Plouă peste suflet... sufletul e-n noi...

*

Totul redevine,
Totul înviază,
Am apus pe-o rază,
Răsărind pe-o rază...

Turma seculară
Adăpostind miei -
Naşte şi renaşte
Tot pre limba ei...

Creşte dealul serii
Ca un stol de oi,
Greierii de vară
Cântă prin trifoi...

A-nceput gurbanul -
Sau cum îi mai spune -
În găleți şi coşuri
Toți adună prune...

Un taraf se-aude
Sus la deal, la vie...
Au crescut codane,
Au băut răchie,

Viața va renaşte
Tot în stilul ei...
Tot se risipeşte
În bărbați, femei...

Casa Arsă este-n
Noi - şi noi în ea...
Îi aducem VIAȚĂ
Şi-i legăm perdea...

Între dealuri slute

Prinse între apă,
Tot ce poate: OMUL
Prinde şi îi scapă...

Scapă: bune, rele,
Prinde: rele, bune,
Lumea înfăşoară
Ghemele prin lume...

Prinde: bune, rele,
Scapă: rele, bune,
Lumea desfăşoară
Ghearele prin lume...

Şi adoarme-n perne,
Pe un pat de plută,
Într-o zare rece
Şi necunoscută...

Vom... afla că totul
Trece... şi se varsă
Printr-o casă veche
Dintr-un sat... şi arsă.

Am aflat că totul
Trece şi revine
Într-o Casă Arsă
De sub deal... şi-n mine...

PRICEASNE DE RÂMNIC

Scrie-mi, Doamne, psalmii florilor de gheață
Pe ferestre lucii, să îi pot citi...
Ia-mă în tărie, Ține-mă în brață,
Mângâie-mi obrazul, nu mă rătăci...
Rupe-mi anii tineri, eu tot cred în Tine,
Hămesit de viață, cum mă ştiu de mult...
Tot aştept chemarea... cât e lungă zarea...
Tot la Tine-n naos stau şi Te ascult.
Lângă uşa-ngustă a intrării noastre,
Unde nu se simte vântul din pustie,
Vreau să țin lumina-n candele aprinse
Cu ulei din suflet, smirnă şi tămâie.
Cum a fost odată, eu văzându-Ți fața
Într-un lemn de paltin rupt pe la Hurezi...
Şi era tot lemnul - alb cum este varul
Şi puteam, în mine, Doamne, să-Ți pictez
Chipul doar văzut în fresce şi-n icoane
Şi văzut în gândul nostru cel curat...
Cu o daltă-n suflet Ți-am cioplit icoane
Şi-n altar de suflet Ți le-am atârnat
Dăruind ofrande Luminării Tale,
Dăruind prosoape Brâului ce-L ai,
Tot bătând mătănii şi ținând canoane
În Prohodul lumii ca-ntr-un lung alai.

*

Vindecă-se lumea de urât si bube,
Vindecă-se totul, ca la început,
Noi eram cu Tine şi Apostoli Sfinții
Ne-au ținut în palme şi ne-au cunoscut.
Ei trăgeau de funii nevăzute luntrea
Peste care valuri - spume tot veneau

Şi puteau, cu barca, să unească puntea
Peste care multe suflete treceau...
În procesiunea vieții şi a morții
Suntem toți temuți în Fața Ta din noi;
Ia-ne, Doamne,-n Casa Binecuvântării
Şi mai dă-ne o dată oile din noi
Ce erau curate, ce erau supuse,
Ce erau spălate în Lumina Ta
Când... se rupse puntea sufletelor duse
Şi se stinse mâna care o ducea...

*

De-am cădea în lumea stearpă încă-o dată,
Nu ne va fi lesne, vom mânca pământ...
Dar cu fața blândă, albă, preacurată,
Vom ieşi spre Tine ca dintr-un mormânt...
Întuneric fost-a-n anii de sămânță
Când plecam cu crucea dinspre Răsărit.
Tu erai în lume: Alfa şi Omega
Şi mai eşti şi astăzi către Infinit.
Încercam să-atingem fruntea cu sudoare,
Anii de prigoană îi aveam în glas,
Încercam să-ajungem până la Pocale,
Îngerul e înger, pasul era pas
Şi urcam pe crucea mântuirii Tale
Şi făceam risipă şi de bun şi rău...
Sub piciorul nostru tânăr în sandale
Se deschide hăul, e deschis din nou...
O tămâie-ncinsă arde-n palma vieții
Ca albina dulce tot căzând în miere
Într-un vânt pornit din aripile ceții
Care nu mai poate să ne ia putere...
Arde lumânarea tot gândind la Tine,
Nu se stinge dorul înnodat în grai...

La un pom plecat sub boabe de măsline
Noi ne-am strâns cu toţii şi pe toţi ne ai...
Rugăciuni în slavă noi îţi scriem, Doamne
Şi le rostim zilnic, întorcând la foi...
Ţinem posturi lungi cu pâine şi cu poame
Să ne ţii lumina, verde, pe altoi...
Pe altoiul Lumii, pe un pom al vieţii
Ne-am urcat cu toţii, neamuri după neam.
Pomul vieţii creşte spre-nălţimi de streşini
Când ajungem fructul spre care tindeam?

*

Bucura-s-ar sufletul din Tine,
Cititorule de umbre şi de zei
Care treci, când vrei, pe lângă mine
Şi nu poţi privi în ochii mei,
Ochii duşi spre stelele senine,
Ochii duşi, cândva, peste un plai
Unde mâna ierbii îţi era drept hrană
Şi-ncălţări de rouă încălţai...
'Nalţi sunt munţii ce se văd în zare,
Lună – Soare joacă peste ei
Precum turma noastră de mioare
Se-ncălzea la focul sacrelor scântei...
Vântul suflă-n geamuri, lemnele sunt ude,
Au rămas în vatră scrumul şi cenuşa,
Apa rece-n vadră, gura fără sunet,
Nimenea în noapte nu-mi deschide uşa...
Stâlpi de foc revarsă viaţa dinlăuntru
Către cerul nopţii-mpodobit cu stele.
Eu privesc la ele chiar închizând ochii,
Stau să-nşir pe aţă, răsfirând, mărgele...
Dacă latră câinii – lupii nu au stare,
Dacă vine ursul – toate tac în cor

Şi mă las pe-o parte şi mă las la vale,
Sunt în gheara nopții şi în voia lor.
Nu găsesc ieşirea, orice porți aş duce
Eu în spate pentru a ne fi deschise,
Mâinile sunt goale, vasele sunt sparte,
Cărțile din suflet le-am dori rescrise
Şi mă leg de slova Bucuriei Tale,
Copiind din aer fulgii care cern...
Adunând PRICEASNE care-mi ies în cale,
Aleluia-n Slavă... şi Amin... Etern...

FRAGMENTE DE SFÂNT

Doar Maica Domnului să spună
Dacă am lacrima tot bună -
Şi sufletu-mi să se deschidă
Cum ai deschide-o cărămidă!

Dacă nu aş mai cugeta
Pe mâna Ta, pe cartea Ta,
Pe rândul scris cu aur sfânt -
Aş fi o iarbă de pământ.

Să nu se rupă, Sfinte,
Eu îți spun:
Să nu se rupă tot ce e mai bun...
Că ruperea de nori şi de comete
Creează alte ruperi - de foame şi de sete
Şi ruperea de suflete în mai
Creează altă surupare-n Rai.
Hai, vino, Te-apropie de noi!
Sunt multe oi căzute în noroi!
Sunt multe candele de sfinți
Aprinse la părinți în dinți
Şi-i mai vedem adeseori
Din barba Ta - culegând flori...

*

S-a arătat o viitură
Dar nu a luat Sfânta Scriptură
Şi nici anafura din gură...
Acuma - timpul ne discerne,
Ne toarce-n tâmple şi ne cerne,
Ne-ntreabă către Răsărit:
Ce-ai dreptățit, ce ai iubit,
Ce porumbei mai prinzi pe gard,

Ce lumânări la cap îți ard,
Ce frunze se întorc pe după plop,
Ce cruce arde-n Sfântul Episcop?
Cruce de aur cu argint,
Cu şarpe-n care nu mă simt...
În ea nu mint... însă colind...

*

Când îți furam din poală mere,
Erau cam aspre - dar vâlcene,
Erau viclene, cam coclite,
Căzute-n grajd pe lângă vite,
Erau din august către mai
Căci şi uscate tot mâncai
(În Postul Mare ce-a trecut
Cu noi şi l-am recunoscut).
Erau şi blonde, dar şi brune,
Erau necoapte, căpcăune
Şi, Doamne, în icoana lor
Găseam şi natriu, dar şi clor.
Dar Maica Domnului să spună
Dacă am lacrima tot bună
Si sufletu-mi să se închidă
Cum ai închide-o cărămidă!

Doar Maica Domnului să spună
Dacă am lacrima tot bună...

BASM NEPĂSĂTOR / APĂSĂTOR

Boierii, cu suman şi comanac,
Stăteau lungiți la soarele sărac,
Sub stâlpi de lemn, într-un cerdac,
Uitând de toate (şi de ei),
Cu țuică fiartă şi ardei
Spre Noaptea Sfântului Andrei.
Din şanț în şanț, din an în an,
Mai trece-n goană un rădvan
Cu coconaşi şi jupânițe
Şi-s tare încurcate ițe
Pe sub ițari, pe sub altițe,
Când fac la cotiture fițe...
Da-n Joii Mari, de Joimărițe?

La codrul verde le e gândul,
Să crească iarbă pe de-a rândul!
Şi după ce-au făcut botezul -
Să facă celor mici retezul
Şi-apoi, cu toți, să spunem
CREZUL:

*

Plecau cu sania cu cai,
Erau voioşi şi erau Crai
Iar tu, pe lună sau pe plai
Nici nu cântai - nici nu visai...
Într-un cuvânt: nici nu erai.
Puneau în sanie mâncare
(Şi vinuri dalbe + sarmale),
Plăcinte calde cu dovleac
Şi cozonac zmălțat cu mac
(În el aş vrea oricât să zac).
Puneau, în sanie, nutreț

Pentru cei cai şi călăreţ
(Care era un pădureţ
Cu părul alb uşor şi creţ;
Părea,-ntre ei, chiar şi isteţ,
Colindător cândva, drumeţ).

Era şi drumul - drumul bun,
Puteai să tragi ghiulea de tun,
(Atât de drept - vreau să vă spun)...

Curteni, cu cap de mămăligă,
Puteau oricând, din mers, să lingă...

Dar unde se duceau pe-atunci?
Pe sub zăvoaie, pe sub lunci...
Erau umbroase şi adânci...
Pe firul lor poţi să şi curgi...

*

Şi unde-mi ajungeau acei
Sălbatici domni ca pui de lei
Purtând inele şi cercei...
(Se vând în târgul de purcei)
Şi unde-mi ajungeau atunci...
Cu gloanţe-n puşcă, bani în pungi,
Acei vânjoşi care au fost?
Ajungeau şefi de şefi de post
Pe care îi aveam şi-acum...
Dar scrumul s-a topit în fum
Şi fumul – s-a pierdut pe drum...

*

Din ani în ani, din bani în bani, / Să mai glumim, contemporani, / Că nu e alta de făcut / Decât de-a lua un ban mai mult / (Pe care-l iau diverşi confraţi / Manipulaţi, nemăsuraţi, / Republicaţi, analizaţi... / Iviţi în calea vieţii lor – / Precum ciuperca-ntr-un picior / Pe care o găseşti lehuză, / Ca dalia arzând sub frunză / Şi nu ai altă melodie / De a cânta - nici de a scrie). / Acuma? Am îmbătrânit, / Pustiu e drumul de iubit... / European? S-a şi turcit... / De când aştept europeni / Să pască iepurii-n poieni, / Tot orient european / Îmi bate-n gând şi-mi vine-n an / Şi-n felinarul gol din cap... / Să scap... gândeam... dar cum să scap? / Ţăranii? Altfel au făcut-o?... / Au luat-o-n bot şi-au luat-o-n burtă... / Tot lovituri de peste drum, / Cu curpene legaţi în fum, / Cu furci trecute prin grumaz / Şi afumaţi cu limbi de praz... / Sărmanii oameni... erau goi... / Din viul nopţii... în noroi... / Aveau femei, copii în casă / Şi se duceau direct la coasă, / Unde era o iarbă groasă, / O pălălaie fumegoasă / Şi-apoi veneau pe bătătură... / (Aveau, în ei, ascunsă ură) / Şi se opreau pe sub un pom, / Să stea la umbra altui om / Şi-ntotdeauna au tot stat / La umbra unui om de Stat, / A unui „domn" ce a murit... / Şi pentru ei nu a venit / Nici bogăţia într-o bancă... / Doar frunza verde într-o salcă... / Ei au tot tras la rădăcină, / Rodind (rozând din ea)... lumină... *

---

* Nota autorului: Text retras din manuscris la solicitarea unor lectori avizaţi, dar îl tipărim, totuşi, cerând scuze atât cititorilor deranjaţi cât şi celor deranjanţi.

*

Precum v-am spus mai sus, copii,
Avem bunici şi taţi şi fii
Şi... zmeii „zburdă pe câmpii”
Şi... „hai să-i adunăm, copii”
Şi guguştiuci aduşi de turci
Şi licurici, lăstuni prin lunci
Şi peşti de aur argintii
Şi... hai să-i adunăm, copii
Şi melci, gândaci în buruieni
Şi păpădii, bondari, licheni,
Avem şi alte poezii
Şi... hai să le-adunăm, copii,
Avem, de Moşu’ Nicolae
Şi mari zăpezi căzute-n ploaie,
Avem, de Sfântul Moş Crăciun
Şi Anul Rău şi Anul Bun,
Avem poeţi, antologii
Şi îngeri, vrăbii, veselii
Şi pe tot globul seminţii
Şi... hai să le-adunăm, copii...
Şi nuieluşa de alun...
Şi zeamă dulce de la prun...
Şi muşchii de copaci sunt buni...
Penițe... pene de păuni...
Tot ce găseşti sunt ale tale...
Şi „oale goale... ia-le... bea-le!”

BÂLCI LA RÂURENI

Şi vine vântul blând, trecând,
Cu paşii lungi, alunecând
Mătasea ierbii ce se pierde
Sub frunza ochiului tot verde,
Asupra noastră viu stârnind
Aceste vorbe de colind:

Precum era, azi foc am dat
Roții-nvelite-n fân uscat
Pe dealul ce se scurge-n sat...
Dinspre bărbați, dinspre femei,
Cu cea mai pură dintre chei
Eu vin acuma vin – nu vinul
Din care gust spre-mbărbătare
Ci vinul verb spumant şi tare
Eu îl aduc la încercare...
Cu el vreau azi să izbutească
Această cheie pământească,
Această sabie domnească
Ce mi-a lăsat în brațul stâng
O încrustație cu tâlc...
Dar mai poftiți de vizitați,
Luați aceste chei, bărbați...
Pe-un drum adânc, în munții mei:
Peşteri păzite de căței
Iar sus, pe muntele înalt,
E-un mare cerb de diamant
Care, în timpul scurt ce-l doarme,

Îşi scutură încet din coarne
Şi-n țară cade o răcoare
De rouă mult înfloritoare...
Într-o poiană cu o moară
Se-aude glasul de mioară...

Acolo fraţi de fraţi se leagă
Într-o istorie întreagă
Pe care-o ştiu pe dinafară,
Dând, la nevoie, sfară-n ţară...
Luaţi aceste chei, bărbaţi,
Nedumeriţi când întrebaţi
De floarea soarelui ce face,
Sub pălăria ei ce coace...

*

Vom trece Oltul pe un pod
Legat în papură cu nod
De însuşi zeul Pann Anton
Ce cântă-n mine cu un ton
Mai iscusit din an în an,
Lăsându-şi chipul pe un ban
De pus în cărţi cu-aurărie
Sub noi, adânc, la temelie...
Pe perne moi, într-o trăsură,
El avea chei de-argint, în gură,
Bătute-n clinchet de pahare,
Între pereţi cu lămpioare
Sub care singur creştea harul
Când ningea iarna în paharul
Cel aşezat lângă fereastră
Unde şi luna, blânda noastră,
Avea o rădăcină-n glastră...

Luaţi în mâini şi cugetaţi
Aceste chei – femei, bărbaţi...

*

Ne întâlnim din an în an
Cu Prea Cinstitul Anton Pann

Ce trage fesul peste noi
Ca peste turme - când vin ploi.
Când nu vom fi - nu vom zări
Nici drum de noapte şi de zi
Pe care tot mai creştem, dar
Ieşim dintr-un Abecedar
Al lui Antim cu „Didahii”
(Şi georgianul dintre vii
Care, pe deal, se pârguiesc
Şi-n scaun tot mitropolesc...)
Din an în an, din bani în bani,
Să mai trăim, contemporani,
Că nu e alta de trăit
Decât un fel de om cinstit
Şi-o naştere, a doua, în cer,
Peste născutul efemer,
Acolo unde-i cuib cu pui...
Să mai trăim în proza lui,
A Boului de Piatră. Deci...
A fost un secol douăzeci.

Înaintând în labirint,
Unde de mult mă simt, te simt,
Să-o luăm, adesea, de la cap –
În el, mai multe ne încap:
Când am plecat? Când am sosit?
Ne paşte zilnic un sfârşit...
Un scrib balcanic – secular,
O lună legănată-n par,
Tăciuni aprinşi, ienibahar,
Sticle de lampă, rom, pahar,
Moara lui Ghelci şi căruţaşi,
Altar, trăsuri, nuntaşi, clăcaşi,
Zapcii, zugravi, zarafi, ocnaşi,
Fierari, rudari, ţigani sadea,

Dric, lampadar, lulea, peltea,
Văcari, căprari, oieri şi hoţi,
Scufiţe Roşii, strănepoţi
Şi boschetari şi idioţi...
Dricarul ce îi vrea pe toţi...
Şi „Macul roşu”, „Trei Mustăţi”,
Un casier ce face plăţi,
Ogrăzi de meri, de pruni, de peri,
Bărbaţi în pomi, mai jos - muieri,
Sutane sfinte, lumânări,
Icoane-n ceruri, închinări,
Copii pierduţi, case de bal,
Sifonării, pescari, spital,
Margini de sat şi de oraş,
La mijloc: Bobul ucigaş...
Un arhivar, un pompier,
O farmacie pe sub cer,
În aer liber – aşadar –
La seminar: un calendar
Şi ceară-n preot, în amvon
Şi domnişoare-n pension...
Fântâni cu apa ca vioara,
În ele se scufundă ţara...
Şi-o scoatem iar cu o găleată
Şi-o dăm, pe jgheab, la lumea toată...

FÂNTÂNI CU APA CA VIOARA,
ÎN ELE SE SCUFUNDA ŢARA
ŞI-O SCOATEM IAR CU O GĂLEATĂ
ŞI-O DĂM, PE JGHEAB, LA LUMEA TOATĂ...

BISERICA DE LEMN

Zeiță-a vederii clare
Şi-a silabei de uimire,
Arde-n albă lumânare
Şi ascultă de la mine:

Într-o zi mi s-a ucis
– nu îmi e deloc uşor –
O ființă-a mea din vis
Când eram tremurător.

Mi-au rămas vorbe confuze,
Rouă de băut prin pai,
Miere-n fiere, frunze-n buze,
Urme verzi de dus la rai...

Peste ele, ochiul este
Roşu – un cadran de sânge-
Şi pe care – o poveste –
Viața toată mi se strânge,

*

Dacă zilele sărace
S-au uscat fără folos,
Fluierul de fag se face
Roşu, sabie de os...

Astăzi, mai încearcă-ne:
Pe pereți ne arătai
Ochiul între cearcăne,
Fetele crescând pe cai...

Trandafir cu lemnul trist,
Pe un prag de ieri, de azi,
Poartă-mi vorba că exist
La oameni subțiri şi brazi...

*

... Şi avea mielul de lapte
Dulci cornițe, luminoase,
Pe potecile prea moi
Sugeam fragedele-i oase

Şi urcam în capul lui
Şi mă odihneam în el,
Mă miram de cum văd lumea
Prin doi ochi mărunți, de miel...

Creierul îi era dulce
Şi-nflorit tot ca un nufăr –
Îl luam drept aspirină
Că era păcat să sufăr...

Lunecam apoi sub gâtul
Lui făcut din iarbă verde
Şi-i furam înghițitura
Şi credeam că nu mă vede...

O, dar cum o mai duceam
În plăpândul, proaspăt miel!
Dacă nu aş fi crescut –
Rămâneam, precis, în el...

*

Lacrimă, unde ‘ți-e locul
De din ochii mei cei vechi
Îmbătați şi arşi de focul
Din pupilele perechi?

Ți-ai făcut sicriu din ceața
Care spală aliorul,
Destrămată pe sub gheața

Lunecată cu piciorul...

Ți-ai făcut rotund sicriu,
Din globula printre sânge,
În muierea din pustiu!
Crucea ei de turtă dulce!

Gata-i mortul pentru ciori?
Gata-i groapa! Gata-i groapa!
De din viață-ți scriu scrisori
Şi ți le închid cu pleoapa...

Trece floarea peste dinte,
Peste tine, peste mine,
Ți se-ntinde, mi se-ntinde,
Devorăm din ea stamine,

*

Am lângă mine-ntotdeauna
Doi frați ai mei cu mult mai mici.
Sunt autorul piesei lor:
"Povestea vieții de furnici."

*

Paharu-acesta cel mai moale,
Paharu-acesta-n care mint,
Prin băuturile vernile
Cuțite creşte – de argint.

Pe vârful lor, tot în lichid,
Capete vii se clatină.
În ele am ascuns, treptat,
Valuta mea de platină...

Din întâlnirea cu femeia,
Din întâlnirea de atunci,
Mai port pe frunte, pur şi simplu,

Sărutul ei cu bube dulci,

*

Să-ți iei, sunt buni,
Sunt buni, să-ți iei,
Cărbuni, cărbuni
Din flori de tei...

*

Ce e-această semănată-
nfloritură pe sub rouă,
Până când mi se arată
Porumbelul fără ouă?

Până când voi fi copilul
Care plânge-n colț de stradă
Şi retrage lumii mâna
De pe fața ei curată?

Ce să fac cu două aripi
Ce susțin tremur de aer?
Tot mă-mpiedic printr-o carte
Şi mă-ascund după un caer!

Soră bună, tu eşti! Tu eşti
Vopsitoarea de inscripții!
Adă-n ora ta regală
Toți poeții din solstiții!

Negrul ochiului mă strânge,
Un fior mi se deznoadă,
Ce pisică-a mea deplânge
Peştii înotând în cadă?

Când tot sângele mă doare
Şi-ntunericul mă-ncinge,
Ce şenilă are țara?

Cât de-adânc se poate-nfige?

Numărul ce-l port pe spate
E şi el trecut în stemă...
Cine mişcă-ncet acolo,
Care vierme-n teoremă?

M-am hrănit numai cu apa
Care-n vază – floarea muşcă
Aruncată la răspântii
Pre când stelele se-mpuşcă...

Ce să iau pentru durere?
Care leac să-nchidă-arsură
Unui sfânt din fresca udă
Cu picioarele în gură?

*

Umblă-n mine o secure
Fermecată, ca să sparg
Lemnul greu dintr-o răscruce,
Trunchiul cel mai vechi de fag...

Câte inimi are-n el
De voinic purtând inel,
De fecioară cu cercel!?

Unde-l văd înalt, cu umbră,
Acoló şi pasu-mi umblă
Fără pace, până când,
Tremurând şi aiurând,
Îmi ucid copacu-n gând...

Capu-mi cade amărui
Pe o scândură de-a lui...

*

Suntem în trăsura
Serilor, subțire,
Tocmai cum mireasa
Dusă-a fost de mire
Spre o casă-naltă,
Pe un mal frumos,
Cu pereți de trestii
Și pământ pe jos

Și cu flori și iarbă
În acoperiș
Să umbrească praguri
Calde de pietriș...
Și avem la roate
Osii aurite,
Albiile de râu sunt
Drumuri pietruite...

Suntem în trăsură
Și visăm la fel,
Suntem la răscruce-n
Drumuri fel de fel,
Suntem în trăsură
După cei doi cai
Ce veneau pe drumul
Ce urca la Rai,

*

Se rupe timpu-n frunze
De nuc și de gutui...
Ai vrea să spui acestea
Dar cui să le mai spui
Când nimeni nu te vede
Pe dealuri cum te sui

Şi cauți cuiburi goale
De păsări şi de pui...

*

Azi vreau şi muzică şi vin,
La ceruri să urcăm pe sfori,
Ştiind că, totuşi, e un chin
Să fii cu mințile în nori...

Azi vreau şi muzică şi vin,
Uimit de toate câte sunt,
Ştiind că, totuşi, e un chin
Să ai picioare pe pământ,

*

Am alergat
Şi mi-a cedat
Nervul valoric,
Cel încărcat,

Am vrut să-ajung,
Cu cornul lung,
La un liman
Şi să-l străpung...

Faptă mai tristă
Nici nu există
În orice lume
Exclusivistă,

*

Când înflorea pământul
Pe un hotar de ger,
Ce mai miresme, Doamne,
Ce ramură pe cer

Era pământu-n care
O clipă petreceam,
Cum te-ai uita odată
Cu viața pe un geam!

Dar cum e, Doamne,viața
Cea fără de pământ?
Nu îmi găsesc cuvântul,
Cuvântul e mormânt!

*

În capul meu se coc stamine,
-ferească Domnul de mai rău!-
Apleacă-te pe lângă mine
Să iei o floare-n trupul tău!

În capul meu oprit la uşă,
Coboară clovnii pe o scară
Fardând mustața cu cenuşă
Din urna doamnei primăvară...

Se face toamnă în privire,
Se face vară în miros,
În gust am o nedumerire
Şi pipăi iarna până-n os.

În gâtul lacului – pescar
Se-neacă-notătorul – crapul,
În capul meu e un tavan
Pe care vreau să-l sparg cu capul,

*

Pe fruntea ta plecată
De preaconcretul trai,
Aştept argint de sănii
Ce ne vor duce-n rai

Cu cai de aiurare,
Cu dinți de stele-n gură...
Aceasta e povestea
Și-a ei miniatură,

*

Aduc cu mine un cuvânt,
Cu carul revărsat din nori,
Călătorind pe roți de vânt
Și șchiopătez adeseori

Și ce culori și ce cocori
Mă înveșmântă când iubesc,
La răsărit și la apus,
În timpu-acesta cât trăiesc...

Mi-e tare dor de-o poezie
Care să spună tot ce sunt,
Ce merg, ce fac în lumea vie,
Precum în cer – și pre pământ...

P.S.

O, Suflete,coroana mea de brad
Prin care zilnic înverzesc și cad...

FIUL RISIPITOR

Păienjenii treceau peste pleoape.
Măgura: în sutană.
Furam din ograda episcopiei
Suflete rotunde, pocale-nchegate,
Le aruncam în sân, pe sub cămăşi.
Plecam nederanjați, fără să
Deranjăm pe nimeni.
Frângând luna pe genunchi,
Ne vâram în cotlon.
Fiecare mânca bucata de azimă cu poame,
Mustul se prelingea pe bărbie, pe gât
Plecam doborâți de arome,
Oameni fără gratii,
Dumnezei...

*

Seacă albia fântânii,
Crapă catapeteasma frunții,
Mi se sting luminile
(Din lumânări)
La adierea pleoapelor...

*

Tata – de meserie fântânar -
Mă chema câteodată,
Seara-n bătătură
Şi-mi arăta,
Pierdute,
Nişte păsări cu ciocurile-nfipte-n cer,
Spunându-mi:
La noapte vor coborî în fântână

Şi o vor umple...

*

Negură domoală spoieşte odaia,
Coboară toaca prin gânduri,
Coasa izbeşte uşa de trei ori,
De încă trei ori,
O dă de perete,
Mi se agaţă cu tăişu-n grumaz.

Pică ceară de pe Icoana Maicii...

*

Focu-am aprins
Cu coarne de cerbi
Şi cuiburi de păsări.
Oare,
Mă vor primi
Când le voi spune că
O roată a Carului Mare
Mi-a zdrobit fluierul?...

CUPRINS

Amintiri din Casa arsă 5
Priceasne de Râmnic 20
Fragmente de Sfânt 24
Basm nepăsător / apăsător 26
Bâlci la Râureni 30
Biserica de lemn 34
Fiul risipitor 43

De acelaşi autor:

- „***Cineva mai tânăr***”, Bucureşti, Editura „Albatros” – 1978
- „***Înfriguratul fierbinte***”, Craiova, Editura „Scrisul Românesc” – 1980
- „***Cartea de pământ***”, Slatina, Editura „Scrisul de Mână” – 1992
- „***Tu să-mi spui de unde vii şi ce poezii mai ştii***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1993
- „***Ridică-te, negură***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1994
- „***Cu un fir de ghiocel aş putea să scriu la fel***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1995
- „***Din Ţara lui Anton Pann***”, coautor Dragoş Serafim, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1996
- „***Case de piatră***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1997
- „***Poarta Raiului***”, Cluj-Napoca, Editura „Napoca Star” – 2000

Bun de tipar: iulie 2005. Apărut: 2005

Editura „Ramuri”
Str. Săvineşti, nr. 3 bis, 200402, Craiova,
Telefon: 0251 414414; Fax: 0251 417385
e-mail: ramuri_2005@yahoo.com

Tipar executat la Tipografia OFFSETCOLOR, Râmnicu-Vâlcea
str. Calea lui Traian, nr. 47,

tel/fax: 0250 732522